

«Οι ελεύθεροι άνθρωποι, είμαστε όλοι με τη Βενεζουέλα!» Γράφει ο Τάκης Πολίτης

Η μιντιακή επίθεση, δυσφήμιση και συκοφάντηση της χώρας του Τσάβες είναι διαρκής, αναπαράγεται άκριτα από το σύνολο σχεδόν των δυτικών ΜΜΕ -αριστερών συμπεριλαμβανομένων- και μεταξύ άλλων στοχεύει στην απαξίωση ηγετικών πολιτικών προσώπων, των ένοπλων δυνάμεων και δομών της χώρας.

Τον προηγούμενο μήνα, σύμφωνα με «έγκυρα» δυτικά ΜΜΕ, ο Νικολάς Μαδούρο έψαχνε χώρα για να καταφύγει και να ζητήσει πολιτικό άσυλο προκειμένου να «σώσει το τομάρι του», εικόνα κατασκευασμένη και καθόλου κολακευτική για ηγέτη χώρας. Σήμερα, κατά παράβαση κάθε έννοιας διεθνούς νομιμότητας, ο Μαδούρο βρίσκεται απαχθείς σε αμερικανική φυλακή, κρατάει στάση απόλυτης αξιοπρέπειας περιμένοντας μια παράνομη δίκη, με εξωφρενικά αστήριχτες κατηγορίες, η μια από τις οποίες ήδη απορρίφθηκε από το αμερικανικό Υπουργείο Δικαιοσύνης, σύμφωνα με σημερινό δημοσίευμα των New York Times.

Από προχθές, η εικόνα της εκτελούσας χρέη Προέδρου της Βενεζουέλας Ντέλσι Ροντρίγκες γκριζάρεται. Δημοσιεύματα σπέρνουν την αμφιβολία για τον πατριωτισμό της, προφανώς στοχεύοντας στην μείωση της δημοφιλίας της στη βενεζολάνικη κοινωνία. Αναφέρεται ως ο άνθρωπος που πρόδωσε τον Μαδούρο (άποψη που διατύπωσε ο ακροδεξιός πρώην αντιπρόεδρος της Κολομβίας Φραντσίσκο Σάντος Καλντερόν, αλλά αναπαράγεται ως γεγονός), ως εκείνη η πολιτική αρχηγός που θα υπακούει στον Τραμπ και θα συνεργαστεί με τις ΗΠΑ (άποψη που διατυπώθηκε από τον ίδιο τον Τραμπ, αλλά από τότε, αλήθεια, ο Τραμπ έγινε αξιόπιστος;). Βέβαια, όταν η Ροντρίγκες δήλωσε ότι «δεν θα γίνουμε αποικία κανενός» και ότι «υπάρχει μόνο ένας Πρόεδρος στη Βενεζουέλα και ονομάζεται Νικολάς Μαδούρο Μόρος», ο αμερικανός πρόεδρος άλλαξε στάση και την απείλησε με τύχη χειρότερη από αυτήν του Μαδούρο.

Οι κριτικές στην δημόσια δήλωσή της, ότι είναι απαραίτητο να υπάρχουν σχέσεις σεβασμού, αμοιβαίας αναγνώρισης και συνεργασίας μεταξύ Βενεζουέλας και ΗΠΑ, αγνοούν βασικά στοιχεία λογικής, αλλά και την πολιτική κουλτούρα του τσαβισμού.

Η Ροντρίγκες σταθερά δηλώνει ότι ο Μαδούρο έχει απαχθεί -μάλιστα η πρώτη της απόφαση ως εκτελούσα χρέη Προέδρου ήταν η δημιουργία μιας επιτροπής για την απελευθέρωσή του- και κάνει το αυτονόητο, αυτό που θα έκανε ο καθένας σε κάθε περίπτωση απαγωγής: δεν κόβει τις γέφυρες με τον απαγωγέα, αλλά πρέπει να διαπραγματευτεί μαζί του. Η πολιτική κουλτούρα του τσαβισμού έχει στον πυρήνα της τον διάλογο, τις σχέσεις καλής γειτονίας και συνύπαρξης με όλους τους λαούς της

Λατινικής Αμερικής και της Καραϊβικής, αλλά και όχι μόνο, ακόμα και με τις ίδιες τις ΗΠΑ. Ο ίδιος ο Μαδούρο, κάτω από τις χειρότερες αμερικάνικες απειλές, επέμενε δημόσια στη διατήρηση του διαλόγου μεταξύ Καρακάς και Ουάσιγκτον, το ίδιο κάνει και η Ροντρίγκες.

Οι «έγκυροι» διεθνείς αναλυτές σχολιάζοντας την γκανγκστερική απαγωγή του Μαδούρο αναρωτιόντουσαν γιατί «δεν έπεσε ούτε μια πιστολιά;» και διέβλεψαν προδοσία εκ των έσω. Όταν η Κούβα επίσημα ανακοίνωσε -κηρύσσοντας παράλληλα και διήμερο εθνικό πένθος στη χώρα- ότι 32 Κουβανοί στρατιωτικοί έχασαν τη ζωή τους από την τρομοκρατική επίθεση των ΗΠΑ, η στάση των «έγκυρων» αναλυτών άλλαξε, αναρωτώμενοι πλέον γιατί ο Μαδούρο δεν εμπιστεύεται τους βενεζολάνους για την φρούρησή του και συμπεραίνοντας ότι δεν τυγχάνει αποδοχής από πλευράς στρατεύματος, αποσιωπώντας αφενός ότι το μεγαλύτερο μέρος της προεδρικής φρουράς συγκροτείται από επίλεκτα μέλη της Εθνικής Φρουράς και ειδικών δυνάμεων της χώρας και αφετέρου ότι οι Κουβανοί φρουροί υπάρχουν από την εποχή του Τσάβες.

Από πλευράς Βενεζουέλας, οι πεσόντες στη μάχη στρατιωτικοί -ανακοινώθηκε πριν από λίγο- είναι 23. Ο αριθμός των δολοφονημένων βενεζολάνων πολιτών, δεν έχει ακόμα ανακοινωθεί επίσημα.

Ανεπίσημα γνωρίζουμε ότι είναι αρκετοί.

Από δυτικά ΜΜΕ, η συνεργασία προσώπων του προεδρικού περιβάλλοντος με τις ΗΠΑ παρουσιάζεται από ως βασική εκδοχή για την ερμηνεία της έκβασης της αμερικάνικης τρομοκρατικής επίθεσης του προηγούμενου Σαββάτου. Η εκδοχή αυτή καλλιεργεί μια εικόνα προδοσίας, που μαζί με τις εικόνες δειλίας και ανικανότητας, που επίσης σπέρνουν δυτικά ΜΜΕ, συνιστούν χρήσιμα εργαλεία για την ηθική απαξίωση δομών της χώρας. Η εκδοχή ότι η στρατιωτική τεχνολογία των ΗΠΑ είναι υπέρτερη αυτής της Βενεζουέλας, έτσι ώστε τα αντιαεροπορικά της συστήματα να «τυφλωθούν» από τα αμερικανικά και να μην προλάβουν να αντιδράσουν έγκαιρα, είναι δύσκολο να την σκεφτεί κάποιος; Ναι, είναι, όχι απλά δύσκολο, αλλά αδύνατον, αν είσαι δυτικό δημοσιογραφικό φερέφωνο ή αφελής αναμεταδότης.

Κατά την -μέχρι πρόσφατα- τριετή διαμονή μου στη Βενεζουέλα, διαπίστωσα ότι η πολιτική κουλτούρα του τσαβισμού χαρακτηρίζεται -μεταξύ άλλων- από δύο στοιχεία που συνδέονται καίρια και άμεσα με την συγκυρία: ο τσαβισμός προτάσσει την ειρήνη και υπηρετεί την συνταγματική νομιμότητα.

Η ειρήνη αποτελεί την αρχή και την κατακλείδα σχεδόν κάθε πολιτικής ομιλίας τσαβιστή, πολύ δε περισσότερο, η ειρήνη είναι συνδεδεμένη με την κουλτούρα ολόκληρου του βενεζολάνικου λαού. Την ειρήνη επιδιώκει η Βενεζουέλα, ακόμα και με τις ΗΠΑ, όχι για λόγους αντικειμενικής αδυναμίας στρατιωτικής αντιπαράθεσης -που όντως υπάρχει-, αλλά πρωτίστως για λόγους αρχής, για λόγους πολιτικής κουλτούρας. Η πολιτική αυτή κουλτούρα προφανώς δεν συνάδει με στρατιωτικούς υπερεξοπλισμούς, η χώρα δεν διαθέτει την στρατιωτική τεχνολογία που διαθέτουν οι ΗΠΑ, δεν συνιστά λοιπόν ιδιαίτερο μυστήριο η κατανόηση της εξέλιξης της τρομοκρατικής στρατιωτικής ενέργειας της ισχυρότερης στρατιωτικής μηχανής στον κόσμο το περασμένο Σάββατο. Η Βενεζουέλα, ο βενεζολάνικος λαός, διαθέτει όμως πλεόνασμα ψυχής και πατριωτισμού, που επί του εδάφους ιστορικά αποδεικνύονται ανώτερα «όπλα» έναντι της όποιας τεχνολογικής στρατιωτικής υπεροχής.

Η συνταγματική νομιμότητα αποτελεί σταθερή βάση πολιτικών αποφάσεων όλων των κυβερνήσεων από την έναρξη της εποχής Τσάβες. Το σύνταγμα της Βενεζουέλας προβλέπει συγκεκριμένες διαδικασίες στην περίπτωση που ο Πρόεδρος δεν μπορεί να ασκήσει -είτε προσωρινά, είτε μόνιμα- τα καθήκοντά του. Στην παρούσα φάση η αδυναμία άσκησης των καθηκόντων του από πλευράς Μαδούρο θεωρείται -και σωστά- ως προσωρινή. Για αυτό και η Ροντρίγκες ανέλαβε καθήκοντα Προέδρου. Το σύνταγμα προβλέπει ότι θα εξασκεί αυτά τα καθήκοντα για 90 μέρες, οι οποίες μπορεί να επεκταθούν κατά 90 ακόμα μέρες, αλλά στη συνέχεια η εθνοσυνέλευση καλείται να αποφασίσει αν η αδυναμία του Προέδρου είναι προσωρινή ή μόνιμη. Αν η αδυναμία του Προέδρου χαρακτηριστεί ως μόνιμη και ο Πρόεδρος διανύει τα τέσσερα πρώτα χρόνια της εξαετούς θητείας του (ο Μαδούρο διανύει τον δεύτερο), τότε προβλέπεται διεξαγωγή εκλογών. Οι περιπτώσεις που αναφέρονται στο σύνταγμα ως λόγοι μόνιμης αδυναμίας είναι: θάνατος, μόνιμη φυσική ή πνευματική ανεπάρκεια, παραίτηση, έκπτωση από τη θέση μετά από δικαστική απόφαση, εγκατάλειψη της θέσης, ανάκληση με δημοψήφισμα. Απαγωγή προέδρου ως λόγο μη δυνατότητας εξάσκησης καθηκόντων του, προφανώς ο νομοθέτης δεν μπορούσε να προβλέψει.

Η άθλια αμερικανική στρατιωτική επιχείρηση δεν επέφερε αλλαγή καθεστώτος, δεν προκάλεσε πτώση της κυβέρνησης, πολύ δε περισσότερο δεν δημιούργησε κοινωνικό κύμα διαμαρτυρίας κατά του τσαβισμού, το αντίθετο μάλιστα συσπείρωσε τον λαϊκό παράγοντα γύρω από την κυβέρνησή του. Η πολύμορφη αμερικανική επίθεση όμως κατά της Βενεζουέλας δεν τελειώνει με την γκανγκστερική απαγωγή του Προέδρου της. Οι πιέσεις, σε πολλά και διαφορετικά επίπεδα, θα συνεχιστούν. Και οι συνταγματικές προβλέψεις θα χρησιμοποιηθούν ως εργαλείο πίεσης όταν θα φτάσουν τα προβλεπόμενα χρονικά ορόσημα. Μέχρι τότε ο Μαδούρο πιθανόν θα έχει δικαστεί (η δίκη ορίστηκε για τις 17 Μαρτίου 2026), πιθανότατα θα έχει καταδικαστεί, ίσως και να έχει «αυτοκτονήσει» στις αμερικανικές φυλακές. Και αν οι αμερικανοί καταφέρουν να επιβάλουν πρόωρες και παράνομες εκλογές στη Βενεζουέλα, θα έχουν φροντίσει, με κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο, να τις κερδίσει ο όποιος εκλεκτός τους.

Το τέρας ψυχορραγεί, αλλά μέχρι να βγει η μαύρη ψυχή του γίνεται όλο και πιο επιθετικό, όλο και πιο επικίνδυνο για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Μπροστά στην αδιανόητη, απροσχημάτιστη, γκανγκστερική πολιτική των ΗΠΑ απέναντι στη Βενεζουέλα, κάθε δημοκράτης πολίτης σε ολόκληρο τον κόσμο δεν έχει παρά μόνο ένα καθήκον: να στηρίζει απροϋπόθετα τον λαό και την κυβέρνηση της χώρας του Τσάβες και του Μπολίβαρ απέναντι στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, τον μιλιταρισμό και την νεοαποικιοκρατία. Γιατί αν σήμερα αφήσουμε την Βενεζουέλα μόνη της, αύριο θα έρθει η δική μας η σειρά.

Οι ελεύθεροι άνθρωποι, είμαστε όλοι με τη Βενεζουέλα!!!

(Αλιεύσαμε από τον λογαριασμό Facebook [του Τάκη Πολίτη](#))